

SAGATAVOŠANĀS EVANĢELIZĀCIJAI UN LIECINĀŠANAI

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mat. 4:19, 11:1-11, 10:1-14, 1. Pēt. 5:8, 2. Pēt. 3:9.

ATMIŅAS PANTS:

„Un Viņš uz tiem saka: "Nāciet Man līdzī, Es jūs darišu par cilvēku zvejniekiem." (Mat. 4:19).

GALVENĀ DOMA:

Lai arī cik svarīga ir piemērota apmācība, vispirms mums ir jābūt nopamatotiem attiecībā ar Jēzu, lai būtu „pareizi sagatavoti” efektīvai liecināšanai par savu ticību.

Ir maz ticams, ka cilvēks, kam nav personīgas pārlicības par glābšanu, spētu vest citus tuvās, glābjošās attiecībās ar Jēzu (lai gan dažkārt notiek arī tā). Viņi var pārliecināt citus ticēt kādām Bībeles doktrīnām un faktiem, datumiem un pravietojumu diagrammām. Šāda pārliecināšana un ticības apliecība var arī likt cilvēkiem izdarīt nozīmīgas izmaiņas dzīvesveidā. Tomēr tādēļ, ka labus darbus iespējams darīt arī šķirti no Jēzus Kristus, jebkurā liecināšanas un evaņģelizācijas apmācībā jāpievēršas gan doktrīnārajai, gan garīgajai pusei. Lai kļūtu par īstu evaņģelistu, cilvēkam ir stingri jāsatver un jāpiedzīvo „mūžīgais evaņģēlijs”. Galu galā evaņģēlijs ir tas, kas cilvēkam dod ticību, grēka atziņu, atgriešanos, pārlicību, kā arī padara viņu par mācekli.

Šajā nedēļā mēs redzēsim, ka garīgums un prasmīga cilvēku sagatavošana evaņģelizācijai un liecināšanai patiešām ir Bībeles princips un ka mums cilvēki ir jāiedrošina padarīt to par realitāti savās draudzēs.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 26. maijā!

APMĀCĪBU NEPIECIEŠAMĪBA

Jēzus Mat. 9:37 stāstīja mācekļiem, ka pļaujamā ir daudz, bet pļāvēju maz. Mūsdienās pļaujamā ir daudz vairāk, bet strādnieku vēl joprojām maz. Ir liela vajadzība izsūtīt pļāvējus, kas ir kārtīgi apmācīti un sagatavoti. Lai gan tā vienmēr ir un paliek patiesība, ka Svētā Gara ietekme ir galvenais evaņģelizācijas un liecināšanas veiksmes faktors, vēl joprojām ir svarīgi, lai tie, ko Dievs aicina kalpošanā, būtu apmācīti pēc vispārātzītiem norādījumiem un novērojumiem un piedalītos dažādos pasākumos. Saskaņā ar Ef. 4:11, 12 vajadzētu pielikt nopietnas pūles, lai sagatavotu ļaudis daudzajiem un dažādajiem kalpošanas aspektiem.

Dievs ir apsollījis svētīt vadītājus ar noteiktām dāvanām, kas palīdzēs viņiem darboties kā vadītājiem un skolotājiem. Tomēr nav iespējams par daudz uzsvērt to, ka evaņģelisti, mācītāji un skolotāji neseko Rakstu vadlīnijām, ja viņi visu darbu dara paši un nesagatavo citus kalpošanai. Ikvienam, kas apmāca draudzes locekļus evaņģelizācijas un liecināšanas darbam, ir jānonāk pie stingras pārliecības, ka tā patiešām ir Dieva griba, lai pasaule tiktu glābta no grēka, ka Dievs ir devis draudzei darbu – aizsniegt pazudušo pasauli – un ka Dieva griba ir, lai Viņa draudze pasaulē augtu.

Mat. 28:19 kontekstā izlasi Mat. 4:19 un Marka 1:17. Kāda nozīme ir faktam, ka pirmā pierakstītā Jēzus pavēle ir “nāciet Man līdzī, Es jūs darišu par cilvēku zvejniekiem”? Ko šiem vārdiem mūsdienās vajadzētu nozīmēt septītās dienas adventistiem, ņemot vērā mūsu izpratni par trīs eņģeļu vēsti? Vai mēs patiešām esam „cilvēku zvejnieki”, vai arī tikai rūpējamies paši par savu „laivu”?

Svarīgi ir tas, ka Jēzus vienkārši neaicināja mācekļus kļūt par cilvēku zvejniekiem. Viņš neteica: „Nāciet Man līdzī un esiet cilvēku zvejnieki.” Viņš teica: „Nāciet Man līdzī, Es jūs darišu par cilvēku zvejniekiem.” Jau no paša sākuma mācekļi saprata, ka viņu saistības ar Jēzu nozīmē svarīgu apmācību sākšanos. Jēzus aicināja viņus ieiet tādā mācību vidē, kas viņus sagatavos uzdevumam, uz ko Viņš bija aicinājis. Skatoties un darot viņi varēja iemācīties daudz. Tikai tad, kad viņi šaurākā lokā bija iemācījušies, ko un kā darīt, Jēzus viņiem deva pasaulplašu uzdevumu. Bez atbilstošas apmācības, instrukcijām un darbinieku personīgas garīgas attīstības uzdevums izplatīt evaņģēliju savā apkārtnē liktos neiespējams.

MĀCĪŠANĀS VĒROJOT

Tiem, kas vēlas kalpot Kungam, ir jāapgūst divi mācīšanās aspekti, un katrs no tiem vada pie otra. Pirmais ir mācīties iepazīt Jēzu, otrs – mācīties, kā pastāstīt par Viņu un to, ko Viņš piedāvā visai kritušajai cilvēcei.

Izlasi, kā Jēzus pabaroja 5000 (Mat. 14:13-21, Marka 6:30-44, Lūk. 9:10-17, Jāņa 6:1-14). Uzraksti, ko mācekļi varēja šajā gadījumā novērot, kas palīdzēja viņiem sagatavoties kalpošanai nākotnē! Par ko mēs droši varam teikt, ka viņi to novēroja, bet kas nav īpaši pieminēts evaņģēlijos sniegtajos aprakstos? Izlasi arī E. Vaitas piebildes šim stāstam „Laikmetu ilgās”, 364.-371. lpp. _____

Cik aizraujoši ir ne tikai klausīties vislielākajā Sludinātājā, bet arī skatīties Viņa prezentācijas, sludinot par Dieva valstību tādā veidā, kas radīja ilgas pēc šīs valstības ikvienā sirdī (Lūk. 9:11)!

Vērošanas princips mācībās ir piemērots ikvienam. Mācībām no grāmatām un lekcijām vienmēr ir jābūt balstītām uz vērošanu un izmantošanu. Jēzus gribēja, lai Jāņa Kristītāja sekotāji mācās no tā, ko viņi bija novērojuši.

Izpēti Mat. 11:1-11. Ko Jāņa Kristītāja mācekļi bija novērojuši, un ko Jēzus gribēja, lai viņi stāsta Jānim kā savu novērojumu secinājumus? Kādu mācību Jēzus deva ne tikai Jāņa, bet arī Saviem mācekļiem? _____

Jānis Kristītājs iepriekš bija atklājis Jēzu kā Dieva Jēru, kas atņem pasaules grēkus. Bet tad Jānis atradās ieslodzījumā bez iespējas sludināt, un viņš dzirdēja tikai vairākkārt atstāstītus ziņojumus par Jēzus kalpošanu. Šķiet, ka cietuma pieredze izraisīja viņa prātā šaubas par Jēzu. Kad mums uz mācās šaubas, ir jāiet pie Jēzus, un tieši to Jānis darīja. Jēzus sūtīja Jāņa mācekļus atpakaļ, lai tie pastāstītu viņam, ko bija dzirdējuši un redzējuši. Viņu atnestās ziņas iedrošināja Jāni, un mēs tikai varam pabrinīties, kā tas, ko mācekļi bija redzējuši, ietekmēja viņu pašu liecināšanu un evaņģelizāciju.

Vairumā gadījumu mēs nevaram paveikt tādus brīnumus, kādus darīja Jēzus. Bet kā mēs savā sfērā ar labprātību mirt sev un dzīvot citiem varam atspoguļot tāda paša veida kalpošanu, kādu Jēzus veica, dzīvojot virs zemes? _____

MĀCĪŠANĀS DAROT

Nav svarīgi, cik daudz grāmatu cilvēks izlasa par savu mīļāko sporta veidu, un nav svarīgi, cik daudzas spēles viņš noskatās. Ja kāds grib būt spēlētājs, tad viņam ir jāvelk kājās savas sporta kurpes un jāiet laukumā. Mēs to saucam par mācīšanos darot – bez tās cilvēks vienkārši nav sagatavots uzdevuma veikšanai. Šo universālo patiesību var piedēvēt arī kristieša liecināšanai un evaņģelizācijai. Dažreiz mēs dzirdam cilvēkus sakām, ka viņi nevēlas iesaistīties, jo nav pilnīgi gatavi. Viņiem ir jāsaprot, ka aktīva piedalīšanās ir svarīga daļa sagatavošanās procesā. Sākt ar mazumiņu un soli pa solītim attīstīties – tāds ir ejamais ceļš. Svētajam Garam vadot mūs, mūsu prasmes, pieredze un pašapziņa palielinās.

Mat. 10:1-14 ziņo par to, kā Jēzus sagatavoja Savus mācekļus un tad sūtīja viņus darbā. Lai gan situācija ir ļoti atšķirīga no tās, ar kādu mēs saskaramies mūsdienās, ko mēs varam mācīties no Viņa izsūtīšanas darbā, kas parāda, ka tā bija daļa no apmācībām? _____

Jēzus apmācīja savus mācekļus „klasē”. Viņš arī bija izvedis viņus ārā uz lauka, kur viņi mācījās, vērojot, ko dara Viņš. Pēc tam, kad Jēzus bija piešķīris viņiem spēku dziedināt slimos, uzmodināt mirušos un izdzīt dēmonus (8. p.), Viņš izsūtīja viņus ārā vienus. Bet ievēro, cik daudz pamācību Viņš tiem deva, sūtot darbā vienus. Jēzus pamācīja viņus, kā sludināt, kā veikt brīnumus, ko neņemt līdzi, kur apmesties un kad aiziet no neauglīga darba lauka. Mēs varam būt droši, ka viņi saņēma arī citas pamācības. Tikai satiekoties ar cilvēkiem, viņi varēja apgūt daudzas svarīgas mācības. Šī rakstvieta vislabāk parāda „mācīšanos darot”. Viņi nevarēja kalpot tiem, ar ko nebija kontaktējušies. To mums nekad nevajadzētu aizmirst.

Izlasi Lūk. 10:1-11! Kas ir līdzīgs pamācībās, ko Jēzus deva 12 un 70 mācekļiem? Kādus principus mēs varam mācīties no Viņa pamācībām? _____

Lai gan sākotnēji Jēzus sūtīja 70 mācekļus uz tādām vietām, ko Viņš bija nodomājis uz īsu brīdi apmeklēt pats (1. p.), Viņš zināja, ar ko mācekļi un citi misionāri sastapsies pēc Viņa debesbraukšanas, kad viņi būs palikuši bez Skolotāja. Pamācības, ko Jēzus sniedza 70 mācekļiem, sūtot viņus darbā, norāda, ka Jēzus gatavoja viņus tam, kas ir viņus sagaida.

Cik daudz attaisnojumu tu atrodi, lai nebūtu jāliecina par savu ticību, kad rodas tāda izdevība? Ko tu parasti saki? _____

MĀCĪŠANĀS NO KLŪDĀM

Dažreiz mums neizdodas sasniegt visus mērķus, ko esam izvirzījuši kādai noteiktai evaņģēlizācijas aktivitātei. Vai tas nozīmē, ka esam cietuši pilnīgu neveiksmi? Protams, ka ne. Neskatoties uz to, kādu stratēģiju mēs izmantojam savos centienos aizsniegt pazudušos, mēs piedzīvosim gan veiksmes, gan neveiksmes. Varbūt mēs esam uzlikuši latīņu pārāk augstu. Piemēram, ja mums neizdodas sasniegt mērķi kristīt cilvēkus, varbūt bijām izvirzījuši nereālu mērķi. Vai varbūt šī aktivitāte bija drīzāk sēklas sēšanas pasākums, nevis pļaušanas programma. Īsāk sakot, lai arī mums liekas, ka raža ir gatava pļaujai, tas vēl joprojām var būt tikai sējas laiks. Mēs ne vienmēr zinām visu.

Izlasi 1. Pēt. 5:8! Kāds vēl spēks cenšas iedragāt tavas pūles mantot cilvēkus Dieva valstībai? Kā šī apdraudējuma apzināšanās palīdz mums labāk sagatavoties un īstenot evaņģēlizācijas un liecināšanas stratēģijas? _____

Visās savās pūlēs mantot dvēseles mēs sastopamies ar pārdabisku ienaidnieku, kas ļoti aktīvi ietekmē cilvēkus pret evaņģēliju. Dažreiz, kad mēs atlaižam Kunga roku, ļaunais var radīt problēmas mūsu centienos strādāt Dievam. Mūsu drošība ir pilnīga pakļaušanās Kristum ikvienā savas dzīves mirklī.

Reizēm neveiksme var izraisīt mūsu vidū spēlēšanos ar pārmetumiem, kā tas bija Ādama un Ievas gadījumā, kas ir viens no sātana visveiksmīgākajiem ieročiem, lai ienestu nesaskaņas Dieva ļaužu vidū. Tā vietā, lai meklētu, kam varētu uzvelt vainu, mums vajadzētu labāk sākt nopietnu, godīgu un intensīvu izvērtēšanu, atceroties, ka pat Jēzus, vislielākais Sludinātājs un Evaņģēlists, nemantoja visus, ko Viņš aicināja.

Salīdzini Lūk. 10:17 un Mat. 17:14-20! Ko mācekļi darīja, kad viņi saskārās ar neveiksmi savā kalpošanā? _____

Tā vietā, lai nodotos izmisumam, saskaroties ar neveiksmi, mēs varam atkal mācīties no mācekļiem. Lai gan viņiem bija dots spēks pār ļaunajiem gariem un viņi patiešām bija veiksmīgi to izdzīšanā, nepārprotami dažreiz viņiem neizdevās paveikt to, kam Jēzus viņiem bija piešķīris dāvanas. Tādos gadījumos viņi nāca pie Jēzus un lūdza Viņu paskaidrot, kas notika un kāpēc (skat. Mat. 17:19). Šeit ir princips, un mēs darītu labi, ja to ņemtu vērā.

Ko tu esi iemācījies vai iemācījusies no saviem neveiksmīgajiem liecināšanas gadījumiem, kas varētu palīdzēt tev nākotnē? Cik bieži tevi ir atturējušas bailes tikt atstumtam vai atstumtai? _____

MĀCĪŠANĀS NO VEIKSMES

Ir divas jomas, kurās mēs varam mācīties no veiksmes. Vienu varētu saukt par praktisko/procesuālo jomu, bet otru – par garīgo sadarbību. Lai gan var pamatoti iebilst, ka garīgais aspekts ir abās nozarēs, mēs tās aplūkosim atsevišķi, lai labāk izgaismotu, ko var iemācīties no veiksmes.

Praktiskā/procesuālā joma ir tā, kurā mēs mācāmies no tā, ko patiesībā arī darām. Piemēram, mēs mācāmies vispieņemamāko secību, kā pasniegt Bībeles stundas mūsu apgabalā. Mēs mācāmies, kāds sludināšanas veids ir vislabākais, kāda reklāma piesaista visvairāk cilvēku, kā arī pieņemt daudzus citus praktiskus lēmumus, kas vislabāk atbilst mūsu darbības vietai.

Garīgajā sadarbībā uzsvars ir likts uz faktu, ka Dievs ir cieši iesaistīts kristiešu liecināšanā un evaņģelizācijā. Galu galā, tā ir Dieva griba, lai ikviens būtu glābts.

Izlasī 2. Pēt. 3:9! Kādu svarīgu mācību mums vajadzētu paņemt no šī panta, ko mums vajadzētu vienmēr paturēt prātā un uz ko atsaukties visās savās liecināšanas aktivitātēs? Skat. arī 1. Kor. 3:6. _____

Nav jēgas stādīt, ja nav neviena, kas stādu laista. Tāpat nav jēgas laistīt tur, kur nekas nav iesēts. Un pat ja ar sējēju un to, kas laista, viss ir kārtībā, augšana tik un tā nenotiek, ja Dievs neliek augt. Redzot, kā Dieva svētības nes veiksmi mūsu pazemīgajām pūlēm, mēs mācāmies. Mēs mācāmies, cik lielā mērā Dievs iesaistās un grib iesaistīties mūsu centienos. Mēs mācāmies Viņam vairāk uzticēties. Mēs mācāmies, cik svarīga ir cieša garīgā sadarbība ar Dievu, pūloties aizsniegt dvēseles, par kurām Kristus nomira, jo nav tāda cilvēka, kam mēs liecinām, par ko Kristus nebūtu nomiris un ko Viņš negribētu redzēt glābtu. Cik svarīgi ir, lai mēs nekad neaizmirstu šo svarīgo patiesību.

Kā mēs uztveram Jēzus vārdus Jāņa 15:5 un padarām tos praktiskus un reālus savā dzīvē, galvenokārt savā liecināšanas un evaņģelizācijas darbā? Kā mēs katrs atsevišķi vai kā komanda varam patiesi piedzīvot to, ko Kristus saka šajā pantā? Ko mums vajadzētu mainīt, lai mums būtu šāda veida savienība ar Viņu? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Evaņģelizācijas stratēģijas formulēšana.

Draudzei, cenšoties paveikt savu daļu misijā, vajadzētu paturēt prātā šādus punktus:

1. Cik vien iespējams, iesaistīt visus liecināšanas un evaņģelizācijas komandā stratēģiskās plānošanas procesā. Ideāli, ja mērķu izvirzīšanā iesaistās visa draudze.

2. Vispirms plānojiet pasākumus nākamajam draudzes gadam. 12 mēnešu stratēģija ir pietiekami gara, lai ar to sāktu. Vēlāk jūs varat pievienot arī plānus un stratēģijas, kas turpināsies arī pēc sākumperioda.

3. Pievērs lielu uzmanību, lai palīdzētu stratēģiskajam personālam precīzi saprast, ko no viņiem sagaida un kad. Ja cilvēki nav pārliecināti, kas, kad un kā viņiem ir jādara, tad draudzes stratēģiskais impulss preti mērķu sasniegšanai kļūs lēnāks vai izbeigsies vispār.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. „Katrai draudzei vajadzētu būt kā kristīgo darbinieku sagatavošanas skolai.” (E. Vaita „Kristus dziedinošā kalpošana”, 149. lpp.) Kā tavai draudzei veicas šajā jautājumā? Ja tai neveicas pārāk labi, kas būtu vajadzīgs, lai ieviestu nepieciešamās izmaiņas?

2. „Sātans katru dienu īsteno savus plānus – zināmā mērā tas aizšķērso ceļu tiem, kas ir Jēzus Kristus liecinieki. Ja vien Jēzus cilvēciegie palīgi nebūs pazemīgi, lēnprātīgi un vienkārši savā sirdī, tad viņi kritīs kārdināšanā tikpat noteikti kā tas, ka viņi dzīvo, jo sātans ir modrs, viltīgs un veikls. Ja strādnieki nenesīs lūgšanu sirdī, tad viņi tiks paņemti, pašiem to neapzinoties. Viņš uzbrūk tiem kā zaglis naktī un padara viņus par saviem gūstekņiem. Tad viņš strādā ar cilvēku prātiem, lai sabojātu viņu personīgās idejas un ierobežotu viņu plānus. Ja brāļi redz briesmas un runā par to, tad viņi jūtas personīgi aizskarti un viņiem liekas, ka kāds cenšas vājināt viņu ietekmi. Viens velk uz vienu pusi, otrs – pavisam pretējā virzienā.” (E. Vaita „Evaņģelizācija”, 101. lpp.) Kā mēs, kas cenšamies darīt liecināšanas darbu, tiekam galā ar briesmām, kas šajā citātā tik grafiski attēlotas? Kas ir mūsu vienīgā aizsardzība?

3. Grupā pārrunājiet kāda cilvēka vai kādas draudzes evaņģelizācijas projektu, kas ir bijis veiksmīgs. Ko jūs no tā varat mācīties? Kā jūs varat iemācīties pārņemt to, kas varētu nostrādāt arī jūsu apgabalā, saprotot, ka katra situācija ir citāda un tas, kas darbojas vienā vietā, citā var arī nedarboties?